

**თავაზ ბაგყრელიძის ბაგოსვლა მისი
უწმიდესობის რომის პაპის იოანე-პავლე II
და სრულიად საქართველოს
კათოლიკოს-პატრიარქის, უწმიდესის
და უნეტარესის ილია II უმხვედრაზე
საქართველოს მცნიერებისა და
კულტურის წარმომადგენლებთან 1999
წლის 9 ნოემბერს***

**თქვენო აღმატებულებავ ბატონო პრეზიდენტო,
თქვენო უწმიდესობავ და უნეტარესობავ სრულიად
საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქო,
ქალბატონებო და ბატონებო,**

დღეს მთელი განათლებული ქართველი საზოგადო-
ებრიობა უდიდესი მოწიწებით ეგებება ჩვენი საუკუნის
გამორჩეულ მოღვაწეს, ვატიკანის ქალაქ-სახელმწიფოს
სუვერენს, სრულიად კათოლიკური ეკლესიის პირველ-
მსახურს, **მის უწმიდესობას რომის პაპს იოანე-პავლე
მეორეს.**

ქრისტიანობის მესამე ათასწლეულის მიჯნაზე
ქრისტიანული ქვეყნების მონახულება სარწმუნოების
უმაღლეს მსახურთა მიერ ჩვენი რწმენის მრავალ-
საუკუნოვან ისტორიაში განსაკუთრებული ღირებულების
მოვლენად უნდა ჩაითვალოს, რასაც არა მხოლოდ, და
არა იმდენად წმინდა კონფესიური, რამდენადაც უდიდესი
საზოგადოებრივ-პოლიტიკური და ღრმა კულტურულ-
ისტორიული მნიშვნელობა ენიჭება.

ჩვენი საუკუნის დამღევს ქართველობა ზეიმით აღნიშნავს საქართველოს სახელმწიფოებრიობის 3000 წლისთავს. ამავე დროს, ჩვენ, ქართველები, უძველესი ქრისტიანული ერი ვართ, წარმომადგენლები აღმოსავლური – მართლმადიდებლური – ქრისტიანობისა.

აღმოსავლური ქრისტიანობა, განსხვავებით დასავლური ქრისტიანობისაგან, ხასიათდებოდა იმით, რომ იგი ქრისტიანობას თავიდანვე ავრცელებდა ადგილობრივი, ეროვნული ენებისა და კულტურების საფუძველზე.

ამ მოვლენამ გამოიწვია ის, რომ აღმოსავლურ კულტურულ არეალში ქრისტიანობის მიღებასთან ერთად იმთავითვე იწყებოდა საღმრთო წიგნების თარგმნა და ღვთისმსახურება ეროვნულ, მშობლიურ ენებზე. სწორედ ეს იყო აღმოსავლურ ქრისტიანობაში ეროვნებისა და ეროვნული კულტურების ჩამოყალიბების განმსაზღვრელი ფაქტორი.

შუა საუკუნეების ჩვენი დიდი მწერლისა და მოღვაწის გიორგი მერჩულეს თქმით: *„ქართლად ფრიადი ქვეყანაა აღირაცხების, რომელსაცა შინა ქართულითა ენითა ჟამი შეიწირვის და ლოცვაა ყოველი აღესრულებს“*. ეს პრინციპი ჩვენს ქვეყანაში ქრისტიანობის მიღების პირველივე საუკუნეებიდან მოქმედებდა და წარმართავდა და განსაზღვრავდა მთელ ჩვენს სულიერ არსებობასა და ყოფიერებას.

ამისაგან განსხვავებით, ქრისტიანობა დასავლურ კულტურულ არეალში ვრცელდებოდა ძირითადად ლათინური ენის საფუძველზე, საღმრთო წიგნების ადგილობრივ ეროვნულ ენებზე გადატანისა და თარგმანების გარეშე.

პრინციპი საეკლესიო მსახურებისა და წირვა-ლოცვის ეროვნულ ენებზე ჩატარებისა კათოლიკურ სამყაროში, როგორც ცნობილია, მხოლოდ მოგვიანებით განხორციელდა და ამის უპირველესი გამტარებელი დღეს მისი უწმიდესობა რომის პაპი იოანე-პავლე მეორე ბრძანდება, რომელიც მრავალენოვნობის განსაცვიფრებელ მაგალითს გვიჩვენებს და ღვთისმსახურებას თითქმის ყველა იმ ხალხთა ენებზე ატარებს, რომელთაც იგი უმაღლესი სამშვიდობო მისიით ეწვევა.

საქართველოშიც, ჩვენს საზოგადოებასაც მისმა უწმიდესობამ ქართულად მიმართა და მოუწოდა ყველა ქრისტიანს მშვიდობის, ძმობისა და კაცთმოყვარეობისაკენ.

ეს უმაღლესი ჰუმანური მისია, რასაც მისი უწმიდესობა იოანე-პავლე II ასე წარმატებით ახორციელებს მრავალი წლის მანძილზე, განსაკუთრებით გასაგებია ჩვენთვის დღეს, ჩვენს უძველეს ქრისტიანულ ქვეყანაში საქართველოში და მთელს კავკასიაში.

სწორედ აქ იქნა წამოყენებული „მშვიდობიანი კავკასიის“ იდეა, იდეა კულტურათა და ცივილიზაციათა დიალოგისა და თანამშრომლობის თაობაზე, რომელიც დაუპირისპირდა დასავლეთში ფართოდ გავრცელებულ კონცეფციას „ცივილიზაციათა შეტაკების“ (*clash of civilizations*) შესახებ მსოფლიოს სხვადასხვა რეგიონებში, მათ შორის კავკასიაშიც.

გამოვთქვამთ რწმენას, რომ მისი უწმიდესობის რომის პაპის იოანე-პავლე II ვიზიტი საქართველოში კიდევ უფრო შეუწყობს ხელს კავკასიაში ამგვარი დიალოგის წარმართვასა და თანამშრომლობას სხვადასხვა ცივილიზაციასა და სარწმუნოებას შორის; ჩვენი ქვეყანა ხომ ყოველთვის გამოირჩეოდა განსაკუთრებული შემწყნარებლობით განსხვავებული აღმსარებლობისა და რწმენის მიმართ.

თქვენო უწმიდესობაგ!

მე დავიწყე საქართველოს მეცნიერებისა და კულტურის მოღვაწეთა სახელით ჩემი მისალმება აღმოსავლური ქრისტიანობის ერთ-ერთ უძველეს – ქართულ – ენაზე და მინდა დაგამთავრო იგი დასავლური ქრისტიანობისა და კათოლიკური ეკლესიის უძველესი კანონიკური, ლათინური ენით:

«Hodierno die, quo adventus Vestrae Sanctitatis in terram nostram sollemniter celebratur, Vestram Sanctitatem et omnes hospites, qui Vobiscum venerunt, ut patriam nostram honorarent, toto pectore salutamus et Vobis gratias maximas agimus.

Patria nostra, hic locus antiquae Christianorum ecclesiae, semper culturae et religionum variarum domicilium firmum erat et postero tempore similiter, precibus Vestris, crescat, floreat et ad bonos successus luceat.

Salutatio Vestra in hac terra in cordibus nostris permanebit in aeternum et in saecula saeculorum.

Maximas gratias».

სადღეობანდელ დღეს, როდესაც ჩვენ საზეიმო ვითარებაში აღვნიშნავთ თქვენი უწმიდესობის ჩვენს ქვეყანაში ჩამობრძანებას, გულითადად მივესალმებით თქვენს უწმიდესობას და ყველა თქვენთან ერთად ჩამობრძანებულ სტუმარს, რომლებიც პატივს მიაგებენ ჩვენს ქვეყანას.

ჩვენი სამშობლო, ქრისტიანობის ეს უძველესი საფანე, ძველთაგანვე იყო მყარი ადგილსამყოფელი სწავლასწავ კულტურებისა და სარწმუნოებათა; დაე, მომავალშიც, თქვენის ღოცვა-კურთხევით, იგი ასევე გაძლიერებულიყოს და აყვავებულიყოს კეთილი საქმეებისათვის გზის საჩვენებლად.

თქვენი ჩვენს ქვეყანაში ჩამობრძანება მარად დარჩება მოსაგონრად ჩვენს გულებში.

უღრმეს მადლობას მოგახსენებთ“.

* * *
